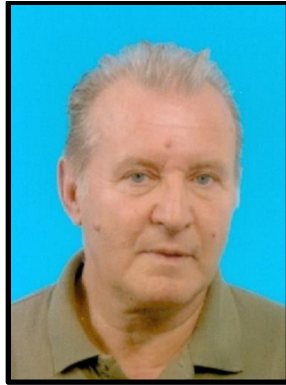

Dragemu bratrancu Borutu v zadnje slovo*

*Kako vse hitro mine, se spremeni.
Zdajle si tukaj, potem pa te več ni.*

Ko sva se pred dobrim mesecem dni pogovarjala po telefonu, si mi dejal, da te malo skrbi glede zdravja, jaz pa nazaj, nikar ga ne biksaj.

Zdaj je tu neka resničnost. Nisem se je še navadil, ne sprejel. Mislim, da si še vedno med nami.

Dobro se spominjam, in ti bi se zagotovo tudi spomnil, kako smo se lepo igrali skupaj s Tatjano davnega leta 1943 na Hrušici, ko sva takrat kot Turka kadila srobret in koruzne laske in nisva mogla južinat, ker sva bila omotična in vse pobruhala, kako sva hodila skupaj v opero in na plese kot študenta v Ljubljani, in kako sva nek jesenski turoben dan zapravila vseh 5 jurjev dinarjev, ki sva jih našla na Miklošičevi cesti.

Potem sva se razšla, vsak je ubral svojo pot. Ti h kemiji in sorodnim stvarim, jaz k zvezdam in matematiki. Zadnjih nekaj let pa sva se na neki frekvenci spet čudežno ujela. Seveda, da ne pozabim. Spominjam se tvojih večnih poskusov, od kislin in baz ožganih tvojih prstov, seveda pa najbolj tvojih kamnov, takšnih in drugačnih, preprostih in žlahtnih – tvojih biserov, ki si jih sicer široko razkazoval drugim, ampak najraje pa si jih imel pri sebi doma, shranjene v svojem srcu, kot bi ujčkal najljubšega otroka.

Dragi Borut, veš: človek res gre, to, kar je naredil, pa ostane. Precej lepih del si nam zapustil, meni tudi tvojo lepo knjigo.

Lep in miren počitek ti želim v novem življenju, zagotovo se srečava tam med zvezdami.

Tvoj bratranec Majo

Bled, torek, 28. 11. 2006, popoldne.

.....
* **Borut Razinger** (Ljubljana 26. 3. 1936 – 24. 11. 2006 Hrušica), univ. dipl. inž. kemije; govor ob pokopu.